

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 8924/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ע' גרוסקופף
כבוד השופט א' שטיין

העותרת: התנועה לטוהר המידות

נגד

המשיבים: 1. היועץ המשפטי לממשלה
2. פרקליט המדינה
3. ראש אגף החקירות והמודיעין במשטרה
4. ראש ממשלת ישראל

עתירה למתן צו על תנאי ובקשה לקיום דיון דחוף

בשם העותרת: עו"ד אביגדור פלדמן; עו"ד יובל יועז

בשם המשיבים 1-3: עו"ד נחי בן אור; עו"ד יונתן ברמן

בשם המשיב 4: עו"ד עמית חדד; עו"ד נועה מילשטיין

פסק-דין

השופט ע' גרוסקופף:

העתירה שלפנינו מופנית נגד היועץ המשפטי לממשלה, פרקליט המדינה, וראש אגף החקירות והמודיעין במשטרה (משיבים 1-3. להלן: "המשיבים" או "רשויות החקירה"), ובה מתבקש כי נורה להם לקיים השלמות חקירה בפרשה הידועה כ"תיק 3000", שעניינה רכש בטחוני של כלי שיט לישראל (להלן: "פרשת 3000" או "הפרשה"). זאת, לצורך בחינת מעורבותו של המשיב 4, ראש ממשלת ישראל, מר בנימין נתניהו (להלן: "המשיב 4" או "ראש הממשלה"), בפרשה, לרבות חקירתו באזהרה.

רקע עובדתי בתמצית

1. פרשת 3000, הנוגעת לרכש בטחוני של כלי שיט שביצעה מדינת ישראל מתאגיד גרמני בשם "טיסנקרופ", בין השנים 2009-2017, "עלתה לכותרות" ביום 15.11.2016, עם פרסום כתבה בנושא בערוץ 10 לשעבר, על ידי העיתונאי רביב דרוקר. בעקבות זאת, ביום 23.11.2016 הורה היועץ המשפטי לממשלה, על פי המלצת פרקליט המדינה, על עריכת בדיקה מקדימה בעניין טענות לביצוע עבירות שוחד והפרת אמונים בכל הקשור לעסקאות בין "טיסנקרופ" לבין מדינת ישראל (כך על פי האמור בתגובת רשויות החקירה). ביום 27.2.2017 הורה פרקליט המדינה (על דעת היועץ המשפטי לממשלה) על מעבר מהליך בדיקה לחקירה משטרתית. בהודעה לציבור שפורסמה בנושא, נמסר כך:

הרינו להודיע כי פרקליט המדינה החליט היום, על דעת היועץ המשפטי לממשלה, להורות על מעבר מבדיקה לחקירה ב"פרשת כלי השיט" [...]

למען הסר ספק וכדי למנוע פרסומים שגויים נציין, כי על פי ממצאי הבדיקה עד כה, ראש הממשלה איננו בין החשודים בפרשה.

בחודש יולי 2017 חתמה המדינה על הסכם עד מדינה עם החשוד מיכאל (מיקי) גנור (להלן: "מר גנור"), אשר שימש בתקופה הרלוונטית כנציג "טיסנקרופ" בישראל. בהסכם נקבע כי מר גנור יועמד לדין ויורשע בגין עבירות מס (כאשר הוא ירצה עונש מאסר לתקופה של 12 חודשים, וישלם קנס בסך 10 מיליון ש"ח), ובמקביל ישתף פעולה עם רשויות החקירה וימסור כל הידוע לו על עבירות שבוצעו בפרשה.

2. ביום 8.11.2018 (לאחר שלושה "גלים" עיקריים של מעצרי חשודים וחקירות מעורבים, שהתקיימו בחודשים יולי, ספטמבר ונובמבר 2017; ולאחר שראש הממשלה מסר עדות פתוחה בפרשה), הודיעה המשטרה על סיום החקירה והעברת ממצאיה לפרקליטות, ופרסמה את תמצית הראיות והחשדות.

בהודעת המשטרה צוין, כי על פי ממצאי החקירה, במהלך שנת 2009 נתמנה מר גנור במפתיע לתפקיד נציג "טיסנקרופ" מול מדינת ישראל; כאשר למפקד חיל הים דאז, האלוף (מיל') אליעזר (צ'ייני) מרום, ולמשנה לראש המל"ל דאז, תא"ל (מיל') אבריאל בר יוסף, הייתה מעורבות דומיננטית בבחירתו – זאת, לכאורה, מתוך ציפייה לקבל בעד כך תמורה בהמשך הדרך. עוד צוין, כי שכרו של הנציג משולם על ידי "טיסנקרופ" ומחושב באחוזים משווי העסקאות, כאשר בתקופה בה שימש מר גנור כנציג "טיסנקרופ"

(בין השנים 2009-2017), הושלמה עסקת רכש כלי שייט מ"טיסנקרופ" בשווי של מאות מיליוני אירו, והתקיימו מגעים לרכישת כלי שייט נוספים בתמורה רבה עוד יותר.

עוד צוין, כי במהלך החקירה עלו חשדות לפיהם במהלך התקופה הרלוונטית שורה של עובדי ציבור ונושאי משרה בכירים דרשו וקיבלו טובות הנאה ממר גנור, תוך הימצאות בניגוד עניינים מובהק בין האינטרס הציבורי עליו היו מופקדים לבין קידום ענייניהם העסקיים והפרטיים. בסיום ההודעה, סיכמה המשטרה את התשתית הראייתית ואת מסקנותיה ביחס לחשודים שנחקרו בפרשה, ופירטה שמותיהם של 6 חשודים בעניינם נתגבשה לשיטתה תשתית ראייתית לביצוע עבירות לכאורה: תא"ל (מיל') אבריאל בר יוסף; תא"ל (מיל') שי (שייקה) ברוש; אלוף (מיל') אליעזר (צ'ייני) מרום; עורך דין דוד שמרון; השר (לשעבר) ויושב ראש קרן היסוד אליעזר (מודי) זנדברג; ומר דוד שרן. עוד צוין כי נתגבשה לכאורה תשתית ראייתית מספקת לביסוס חשדות נגד גורמים נוספים בפרשה, שאינם נושאים במשרות ציבוריות. שמו של ראש הממשלה לא הוזכר בהודעה.

על רקע האמור הוגשה העתירה שלפנינו.

3. להשלמת התמונה העובדתית יצוין, כי לעתירה שלפנינו קדמו מספר עתירות שעניינן חקירת ראש הממשלה בפרשות שונות, ובכלל זאת בפרשת 3000, ובעיסוק היועץ המשפטי לממשלה המכהן בפרשות אלה. כל העתירות הללו נמחקו או נדחו (ראו: ההליכים שבבג"ץ 4344/16, בג"ץ 7828/16, בג"ץ 782/17, בג"ץ 9061/16, ובג"ץ 955/17 – שנמחקו בפסק דין (מאוחד) מיום 9.3.2017; בג"ץ 4267/17 התנועה למען איכות השלטון בישראל בע"מ נ' היועץ המשפטי לממשלה, אשר נדחה בפסק דין מיום 24.7.2017; בג"ץ 8853/17 בן מאיר נ' היועץ המשפטי לממשלה, אשר נדחה בפסק דין מיום 26.3.2018).

עוד ראו את העתירה אשר הוגשה במסגרת בג"ץ 6087/17 אייבי נ' היועץ המשפטי לממשלה (24.9.2017) (להלן: "עתירת אייבי"), הנמנית אף היא על הקבוצה האמורה, ואשר במסגרתה נתבקש סעד דומה לזה המבוקש בענייננו: להורות ליועץ המשפטי לממשלה לחקור את ראש הממשלה כחשוד בפרשת 3000, וכן לפרסם מידע לציבור אודות החקירה. שלא כמו העתירה שלפנינו, עתירה זו הוגשה בטרם סיימה המשטרה את חקירתה והעבירה את ממצאיה לפרקליטות. עתירת אייבי נדחתה על הסף ביום 24.9.2017, תוך חיוב העותר בהוצאות, מן הטעם של היעדר עילה להתערבות. במסגרת פסק הדין, ציין בית המשפט (כב' השופט יצחק עמית) את הדברים הבאים:

בית משפט זה אינו מחליף את רשויות החקירה ואכיפת החוק, אינו מסיג את גבולן ואינו פועל כ"יועץ משפטי-על" או כ"שופט חוקר" [...] ובקיצור, אין דרכו של בג"ץ להתערב בחקירה עודנה מתנהלת. מובן כי ככל שתתקבל בעתיד החלטה כזו או אחרת על-ידי המשיבים בעניין הנדון, שמורה לעותר הזכות לשוב ולעתור לבית משפט זה, והכל בהתאם לדין ולאמות המידה שנקבעו בהלכה הפסוקה (פסקה 5).

(להלן: "אמירת בית המשפט בעתירת אייבי").

טענות העותרת

4. העותרת, "התנועה לטוהר המידות", היא עמותה ציבורית, הפועלת על פי הצהרתה למאבק בשחיתות השלטונית ולקידום נורמות שלטון תקינות. לטענתה, בחקירה הפלילית שהתקיימה ביחס לפרשת 3000 (להלן: "החקירה") נפל פגם מהותי וחמור, עת נקבע עם פתיחת החקירה כי ראש הממשלה אינו חשוד בפרשה. החלטה זו לא שונתה ולמיטב ידיעת העותרת גם לא נבחנה מחדש בהמשך החקירה, חרף התפתחויות משמעותיות שאירעו במהלך החקירה, ובהן חתימת הסכם עד המדינה עם מר גנור. העותרת מלינה על מה שהיא מכנה "החרגתו של המשיב 4 מן החקירה עוד לפני שהחלה" (סעיף 71 לעתירה), וטוענת כי ה-"חסינות דה-פקטו" (כלשונה) שלה זכה מתחילה החקירה, הטתה את מסלול החקירה, הובילה לאי מיצוי כיווני חקירה וסיכלה מראש את האפשרות כי החקירה הפלילית תניב ראיות נגדו. לטענתה, ככל שהחקירה התקדמה והעמיקה, והתברר הקשר שבין מפת החשודים למשיב 4, חובה היה על היועץ המשפטי לממשלה לבחון מחדש האם לא חל שינוי במפת החשדות בכל הקשור למשיב 4.

5. עוד טוענת העותרת, כי נסיבות העניין מחייבות את המסקנה לפיה נתגבש "חשד סביר" בעניינו של ראש הממשלה בשורת סוגיות (רכישת צוללות מ"טיסנקרופ"; היתר שקיבלה גרמניה מישראל למכור למצרים צוללות מתקדמות; וביטולו של מכרז בינלאומי לרכישת ספינות מגן לאסדות הגז) באופן המחייב את חקירתו בהתאם להוראות סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. עמדה זו של העותרת מבוססת על מעורבותו העמוקה לשיטתה של ראש הממשלה בסוגיות הנ"ל, ועל רשת הקשרים שבינו לבין החשודים אשר בעניינם כן נמצאה, על פי המשטרה, תשתית ראייתית המצדיקה העמדה לדין – חשודים שלטענתה "אופפים כמעטפת את המשיב 4, ראש ממשלת ישראל, מכל צדדיו". יצוין, כי העותרת עומדת בהקשר זה על הקשר שבין ראש הממשלה לשלושה מתוך ששת החשודים: עו"ד דוד שמרון (פרקליטם האישי של ראש הממשלה ורעייתו,

וקרוב משפחה של ראש הממשלה); תא"ל (מיל') אבריאל בן יוסף (אשר כיהן כמשנה לראש המועצה לביטחון לאומי (המל"ל) והיה מועמד ראש הממשלה לראשות המל"ל), ומר דוד שרן (שבתקופה הרלוונטית שימש ראש המטה של שר האוצר דאז, יובל שטייניץ, ובהמשך מונה לראש הסגל של ראש הממשלה).

6. לשיטת העותרת, מסקנת גורמי החקירה כי קיימת תשתית ראייתית נגד שורת האישים שפורטה לעיל, "מחייבת מאליה" גם את המסקנה כי התגבש חשד סביר נגד ראש הממשלה. החלטת המשיבים 1-2 (היועץ המשפטי לממשלה ופרקליט המדינה) שלא להורות על חקירתו באזהרה של ראש הממשלה בפרשה, עולה לפיכך לשיטתה בגדר אי סבירות קיצונית (או משגה חמור) המצדיקה התערבותו של בית משפט זה. זאת, בהתאם לעקרונות שנקבעו בפסיקה בדבר גדר המקרים המצומצם, אך קיים, בהם יתערב בית משפט זה בשיקול דעתן של רשויות החקירה.

העותרת גם מעלה בהקשר זה את האפשרות כי ההחלטה שלא לחקור את ראש הממשלה היא תולדה של שיקולים זרים, הנוגעים לחשש כי חקירה שכזו תוביל לסיכול יציאתה לפועל של העסקה. שיקולים אלה, היא מדגישה, אינם יכולים לבוא במניין השיקולים הרלוונטיים, ודינם להוביל לבטלות ההחלטה (ויובהר: העותרת אינה טוענת כי נשקלו שיקולים כאמור, אלא כי קיימת אפשרות כזו. ראו סעיף 89 לעתירה).

שלושת נימוקים אלה – החלטה שנתקבלה על יסוד שיקולים זרים; החלטה שנתקבלה בחוסר סבירות קיצונית; והחלטה הנוגעה במשגה היורד לשורשו של עניין – מצדיקים לשיטתה התערבות בהחלטות המשיבים 1-2 בענייננו, בהתאם להלכה הפסוקה.

7. בהתייחס לאמירת בית המשפט בעתירת אייבי, מציינת העותרת כי היא מבקשת "לפעול בהתאם לנתיב ששרטט בית המשפט הנכבד באמירתו זו, משאכן התקבלה החלטה על ידי המשיבים; וההחלטה היא לסיים את החקירה המשטרית [...] בלא לכלול את המשיב 4 בין החשודים במסגרת החקירה" (סעיף 51 לעתירה).

עמדת המשיבים 1-3

8. עמדת המשיבים 1-3 היא כי דין העתירה להידחות על הסף, בהיעדר עילה להתערבות שיפוטית במלאכתן של רשויות החקירה ואכיפת החוק.

9. המשיבים עומדים על ההלכה הפסוקה והמושרשת, שלפיה לרשויות אכיפת החוק מסור שיקול דעת רחב ביחס לניהול הליכים פליליים, ובכללם חקירה פלילית; לא כל שכן כאשר מדובר בהחלטות של ראשי המערכת. עוד הם עומדים על כך שחזקת התקינות ביחס להחלטות בנושאים אלה, מתחזקת בנסיבות של תמימות דעים בקרב כלל גורמי אכיפת החוק והתביעה.

המשיבים מציינים כי בענייננו המסקנה שלפיה לא התגבש חשד סביר לביצוע עבירה על ידי ראש הממשלה מבוססת על הערכת התשתית הראייתית שנאספה בחקירה רצינית ומקיפה; היא מקובלת על כלל הגורמים שעסקו בחקירה במשטרת ישראל ובפרקליטות; והיא על דעת כל ראשי מערכת אכיפת החוק – ראש אגף חקירות ומודיעין במשטרת ישראל (המשיב 3), פרקליט המדינה (המשיב 2), והיועץ המשפטי לממשלה (המשיב 1).

10. לגוף הדברים, נטען כי העובדה שראש הממשלה לא נחקר באזהרה בפרשה נובעת אך משיקולים ראייתיים – כלומר, מן התשתית הראייתית שנתגבשה בחקירה שנערכה. על בסיס תשתית זו, הגיעו כלל הגורמים המעורבים בחקירה ובליווי למסקנה כי לא התגבש חשד סביר בענייניו של ראש הממשלה, ועל כן אין מקום לחקור אותו באזהרה. המשיבים הדגישו כי עמדה זו נבחנה מעת לעת בצמתים מרכזיים. ביחס לטענות העותרת אודות "חסינות" שניתנה כביכול למשיב 4, הודגש כי –

אין ולא הייתה כל הנחייה א-פרוורית להימנע ממיצוי כיווני חקירה כאלה ואחרים כלפי בעלי תפקידים בכירים ובכלל זה ראש הממשלה. ודוק: במסגרת החקירה נגבו הודעות מגורמים בכירים רבים, והוצגו להם ולאחרים שאלות כדי לאושש או להפריך את החשדות הקיימים, וכן כדי לברר אם כיווני חקירה אלה מתפתחים ומובילים גם לכיוונים נוספים. עם זאת, לא נמצאה, כפי שיוסבר להלן, הצדקה לחקור באזהרה את ראש הממשלה [ההדגשה במקור; סעיף 30 לתגובה].

לצד זאת, ציינו המשיבים כי נמצאה הצדקה לגבות מראש הממשלה עדות פתוחה בפרשה, לשם השלמת התמונה העובדתית בקשר לרכש כל השייט, וכי בהתאם לזאת –

נגבתה מראש הממשלה ביום 12.6.18 עדות פתוחה בפרשה, ובמסגרתה הוא נשאל שאלות ביחס להיבטים שונים של הפרשה ולמודעות שלו לנתונים העדכניים שהיו ידועים למערכת אכיפת החוק, כפי שהתבררו בחקירה עד לאותו שלב. גם עדות זו לא שינתה את ההערכה הקודמת, שלפיה לא התגבש חשד סביר לביצוע

עבירה פלילית על ידי ראש הממשלה [ההדגשה במקור];
סעיף 34 לתגובה].

11. עוד הובהר ביחס לטענת ה"חסינות דה-פקטו מוצהרת" שהעלתה העותרת, כי הפרסום מיום 27.2.2017, אשר במסגרתו נמסר לציבור כי ראש הממשלה אינו חשוד בפרשה (נכון לאותה עת), נעשה לאור ההכרה בזכות הציבור לדעת וחשיבותה (והוזכר, כי בעתירות קודמות שהגישו עותרים ציבוריים, נתבקש היועץ המשפטי לממשלה לפרסם את תמונת המצב ביחס לחשדות הנבחנים בחקירות משמעותיות, לנוכח חשיבותה של זכות הציבור לדעת). עוד צוינה העובדה כי בתיקים אחרים שבהם התגבש חשד סביר לביצוע עבירה פלילית, הורה היועץ המשפטי לממשלה על חקירתו באזהרה של ראש הממשלה (התיקים הידועים כפרשות 1000, 2000, ו-4000), וגם מטעם זה נטען כי אין כל שחר או יסוד לסברה כאילו ניתנה מעין "חסינות" לראש הממשלה ביחס לפרשה בה עסקינן.

עמדת המשיב 4

12. המשיב 4 (ראש הממשלה) מסר ביום 7.2.2019 כי הוא מצטרף לעמדת המשיבים 1-3, לפיה יש לדחות על הסף את העתירה.

דיון והכרעה

13. לאחר שעיינו בעתירה ובתגובת המשיבים לה, הגענו למסקנה כי דין העתירה כדין קודמותיה, להידחות על הסף, בהיעדר עילה להתערבות בהחלטות גורמי החקירה.

14. כאמור, שתי טענות מרכזיות עומדות בבסיס העתירה. הראשונה, כי ראש הממשלה הוחרג מן החקירה עם תחילתה, באופן שהוביל לאי מיצוי כיווני חקירה והענקת "חסינות דה-פקטו". טענה זו הוכחה מכל וכל בהתייחסות המשיבים, אשר הדגישו כי "אין ולא הייתה כל הנחיה א-פרוורית להימנע ממיצוי כיווני חקירה כאלה ואחרים כלפי בעלי תפקידים בכירים ובכלל זה ראש הממשלה", וכי העמדה לפיה לא התגבש חשד סביר בעניינו של ראש הממשלה נבחנה מעת לעת בצמתים מרכזיים. זאת, בניגוד ברור וחד לטענות העותרת. לא הונח בפנינו כל טעם ממשי המצדיק הטלת ספק בהבהרה ברורה וחד משמעית זו, המובאת בשם גורמי המקצוע הבכירים ביותר, האמונים על החקירה ואשר חזקת התקינות עומדת לצדם. אשר על כן, אין העתירה מגלה כל עילה להתערבות במישור זה.

15. טענתה השנייה של העותרת, היא כי מסקנת גורמי החקירה לפיה התגבשה תשתית ראייתית נגד החשודים שפורטו לעיל, מחייבת את מסקנת ההמשך לפיה נתגבש חשד סביר לביצועה של עבירה על ידי ראש הממשלה, באופן המצדיק חקירתו באזהרה.

כפי שהובהר בעבר, לגורמי אכיפת החוק מסור שיקול דעת רחב לגבי עצם הפתיחה בחקירה פלילית, ולגבי אופן ניהולה, קל וחומר כאשר מדובר בהחלטות בהן מעורבים ראשי המערכת, דוגמת המשיבים 1-2. היקפו הרחב של שיקול הדעת המסור לרשויות התביעה, מכתוב ביקורת שיפוטית מצומצמת על החלטותיהן. בהתאם, הלכה היא כי בית משפט זה לא יתערב בהחלטות רשויות החקירה ואכיפת החוק ולא יחליף שיקול דעתן בשלו, אלא במקרים חריגים ביותר; בין היתר, בנסיבות בהן ההחלטות הנתקפות נתקבלו בחוסר סבירות קיצוני, בחוסר תום לב, או על יסוד שיקולים זרים (ראו, בין רבים, בג"ץ 6410/14 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' פרקליט המדינה, פסקאות 67-71 (4.2.2015)). מתחם ההתערבות בהחלטותיהן של רשויות התביעה אשר מתקבלות על סמך שיקולים ראייתיים (להבדיל, למשל, משיקולים של "עניין לציבור"), הוא מצומצם עוד יותר, בהינתן שהמיומנות של הערכת הראיות מצויה בליבת הסמכויות והמיומנויות של פרקליטות המדינה (שם, פסקה 79).

16. העותרת, אשר ערה להלכות אלה, טוענת כי בנסיבות ענייננו, עצם החלטת המשיבים שלא לחקור את ראש הממשלה באזהרה עולה בגדר חוסר סבירות קיצוני, המחייב ומצדיק את התערבותנו (כאמור, העותרת טענה גם לעילת ההתערבות של שיקולים זרים, אך בשפה רפה, ובגדר אפשרות בלבד, ועל כן איננו מוצאים צורך להתייחס לדברים).

מנגד, טוענת המדינה כי ההחלטה שלא לחקור באזהרה את ראש הממשלה (אלא להסתפק בגביית עדות פתוחה בלבד), נובעת אך משיקולים ראייתיים – היעדר חשד סביר לביצוע עבירה פלילית מצדו, על רקע התשתית הראייתית שנאספה, ובכללה גרסת עד המדינה. עוד טוענת המדינה, כי לעמדה זו היו שותפים כלל הגורמים המעורבים בחקירה ובליוויה.

17. נקל להתרשם כי טענות העותרת אינן נשענות על מידע או ראיות כלשהן, אלא על הסקת מסקנה לוגית, לפיה בהקשר בו עסקינן, אם אנשים מקורבים לראש הממשלה מעורבים בפרשה, חזקה כי גם ראש הממשלה חייב להיות חשוד כמעורב בפרשה. ואולם, ההסקה הלוגית האמורה אינה מובנת מאליה כפי שטוענים המשיבים, ובוודאי שלא ניתן

לומר כי די בה על מנת להצדיק חקירת ראש הממשלה תחת אזהרה. מכל מקום, מעורבותו של ראש הממשלה בהחלטות, וזיקתם של הנחקרים לראש הממשלה הייתה ידועה לרשויות החקירה, ואם לאחר בחינת מכלול חומר הראיות הקיים בתיק, הכולל גם תשואל של ראש הממשלה עצמו, הגיעו פה אחד למסקנה כי אין, לעת הזו, חשד המצדיק ניהול חקירה נגד ראש הממשלה בפרשה זו, אין לפנינו כל טעם המצדיק הטלת ספק ביושרם ובשיקול דעתם המקצועי.

18. ניתן לשער כי טעם מרכזי להגשת העתירה שלפנינו הוא אמירתו של בית משפט זה בעתירת אייבי, לפיה "ככל שתתקבל בעתיד החלטה כזו או אחרת על-ידי המשיבים בעניין הנדון, שמורה לעותר הזכות לשוב ולעותר לבית משפט זה", ואולם דומה שנשתכחה מהעותרת הסיומת של הדברים הללו, "והכל בהתאם לדין ולאמות המידה שנקבעו בהלכה הפסוקה", לאמור אין די כי תתקבל החלטה (שאכן התקבלה בינתיים), אלא נדרש שיתקיים גם בסיס עובדתי ומשפטי שיצדיק את הגשת העתירה (ובדרישה זו לא עמדה העותרת).

19. למותר לציין כי גורמי החקירה ואכיפת החוק אינם יודעי כל ואינם נביאים. אין הם יודעים בוודאות מי היה מעורב בפרשה, ובוודאי שאין הם יכולים לנבא בביטחון מי יימצא אחראי בפלילים בגינה. כמוהם כמונו. חובתן המקצועית של רשויות החקירה היא לבחון את חומר הראיות המצוי בפניהן, ולקבל על פיו החלטות בענייני החקירה המבוססות על הסטנדרטים הידועים המדריכים את פעולתן. תפקידנו הוא לבחון, על פי המידע שהוצג לפנינו, האם מתקיימות הנסיבות הקיצוניות המצדיקות התערבות באופן בו מילאו חובה זו. נכון לעת הזו, ועל פי המידע שלפניהן, סבורות רשויות החקירה כי אין בסיס ראיתי המצדיק את חקירת ראש הממשלה בפרשה. נכון לעת הזו, אנו סבורים, על בסיס החומר שהביאו הצדדים לפנינו, כי לא מתקיימים התנאים יוצאי הדופן המצדיקים התערבות בהחלטה שקיבלו רשויות החקירה בעניין זה.

20. משכך, דין העתירה להידחות. העותרת תישא בהוצאות המשיבים 1-3 בסכום של 10,000 ש"ח.

ניתן היום, כ"ג באדר א' התשע"ט (28.2.2019).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, <http://supreme.court.gov.il> למ 18089240_Y04.docx